

Hồi thứ 1

Hầu Giám Tập Phát Sinh Biến Cố

Cách cửa đông thành Khai Phong chừng hai mươi dặm có một thị trấn nhỏ gọi là Hầu giám Tập

Hôm ấy trời đã xế chiều. Những lương dân tứ phía trở về thị trấn kẻ gánh người đội thật là tấp nập.

Đột nhiên, ở gốc tây Bắc vắng vắng có tiếng vó ngựa dồn dập. Hầu giám tập nằm ngay bên đường quan đạo, khách thương đi lại như mắc cửi, cả những khách kỵ mã tới đây cũng là chuyện thường nên chẳng ai buồn để ý.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, mà là cả một đại đội, ít ra phải có đến hai trăm nhân mã.

Bấy giờ đám lương dân trong thị trấn mới bắt đầu cảm thấy có điều khác lạ: Họ lại nghe rõ ràng tiếng vó ngựa chạy rất cấp bách thì ngơ ngác nhìn nhau tự hỏi:

-Phải chăng đây là quan quân?

Có người nói:

-Chúng mình mau tránh ra kẻo binh mã quan quân lướt qua sẽ bị xô ngã, dù có mất mạng cũng chẳng biết hỏi vào đâu.

Đột nhiên lại nghe những hồi còi xen lẫn vào tiếng vó ngựa. Những hồi còi này tựa hồ đông gọi tây thưa, nam xưng bắc họa. Hiển nhiên bốn mặt tám phương đều có tiếng còi. Hầu giám tập dường như đã bị bao vây

Mọi người cả kinh thất sắc. Bọn người có kiến thức hơn lại phỏng đoán:

-Phải chăng đây là cường đạo?

Trong tiệm tạp hoá Hà An, một người tài công lè lưỡi nói:

-Úi chà ! Mình chỉ sợ mấy “Đại ca” đó thôi!

Chủ quán họ Vương sắc mặt tái mét dơ cánh tay run run lên tưởng chừng như muốn đập xuống đầu anh tài công vừa rồi. Hắn quát lên:

-Mẹ kiếp! Người nói cái gì mà “đại ca” với “tiểu ca”? Người liệu mà từ từ cái miệng thì các vị đại gia tới đây may ra cái mạng chó chết của người.... Mới không đến nỗi bị uống tử. Hơn nữa, ban ngày ban mặt thế này làm gì có chuyện đó? Trời ơi! Chắc là có chuyện gì rồi...

Nửa câu sau hắn lặc hăn giọng đi rồi há hốc ra nhưng không nói thêm được nữa.

Bỗng thấy mé đông đầu thị trấn có bốn năm con ngựa chạy tới. Nhưng người cưỡi ngựa toàn mặc áo đen, đầu đội nón lá, tay cầm cương đao sáng loáng. Chúng lớn tiếng hô:

-Này các anh em! Ai ở đâu phải đứng yên đó không được nhúc nhích. Hễ ai cục cựa thì đừng trách những lưỡi đao không có mắt.

Chúng vừa quất tháo vừa đi ra hướng Tây. Móng ngựa bít sắt nện xuống đường lát đá xanh bật lên những tiếng côm cốp nghe mà bỏ vía.

Toán này chưa dứt tiếng hô thì từ mé tây lại có bảy tám người ngựa xông vào. Bọn này cũng mặc toàn là áo đen, đầu đội nón lá kéo sụp xuống thấp nên nhìn không rõ mặt mũi chúng. Mấy người này cũng hò hét om sòm:

-Biết điều thì đứng yên, sẽ không sao hết! Còn muốn nếm mùi đao thương thì hãy chạy ra.

Anh chàng tài công trong tiệm tạp hoá Hà an quả nhiên lớn mật. Gã cười khẩy một tiếng rồi nói băng quơ:

-Gươm đao thì có mùi vị gì mà nếm...

Gã này môi thấp miệng bé tưởng nói đùa một câu chơi cũng chẳng sao. Ngờ đâu gã chưa dứt lời thì một người cưỡi ngựa vàng ở mé tả đã vung roi tung vào trong quán móc trúng cổ gã tài công rồi giật đánh “bình” một cái khiến gã ngã lăn ra mặt đường.

Người cưỡi ngựa vàng phóng ngựa chạy về phía trước lôi cả gã tài công đi xềnh xệch. Người cưỡi ngựa đi sau đuổi theo xéo lên. Gã tài công chỉ kịp rú lên được một tiếng đã chết liền.

Những người đứng đó thấy bọn này hung ác như vậy thì chẳng ai giám nhúc nhích.

Có người muốn đóng cửa lại, nhưng hai chân tựa như dính chặt xuống đất, toàn thân run bần bật, muốn bước đi cũng không nổi nữa.

Cách tiệm Hoà an sáu căn về phía đối diện có một nhà làm bánh nướng. Chảo dầu đang sôi sùng sục, trên phen sắt có đặt bảy tám cái bánh. Một cụ già lưng còng đang ngồi nặn bánh vo tròn thành những cái cầu nhỏ rồi lại đè xuống cho dẹp ra. Cụ lúi húi mãi làm, nên những chuyện kinh tâm động phách xảy ra trước mắt cụ cũng lơ đi như không nhìn thấy. Cụ đang rưới lên trên mặt bánh một ít nước hành mỡ rồi dùng cặp sắt bỏ bánh vào lò than đỏ.

Lúc này tiếng còi bốn mặt đã ngừng thổi, ngựa cũng đứng vó. Bảy tám trăm con người trong thị trấn đều im hơi lặng tiếng. Cả những đứa nhỏ đang khóc cũng bị bố mẹ chúng bịt miệng lại không cho phát ra thanh âm.

Mọi người đang ngừng hơi nín thở bỗng nghe những tiếng lách tách phát ra từ một ngõ roi da theo đường phố lớn ở mé tây vang lên rồi rớt xuống đá xanh đánh “bét” một cái ở ngay bên rãnh nước bẩn.

Người này đi rất thông thả, chân bước trầm trọng. Mỗi bước chân của y khiến cho mọi người lo lắng tưởng chừng như chân y xéo lên trái tim mình. Tiếng bước chân nặng nề chậm chạp mỗi lúc một gần.

Mặt trời sắp lặn non tây. Một bóng người dài lê thê in xuống mặt đường cũng theo bước chân chậm chạp mà nhích gần lại. Đường phố trong Hầu giám tập bao phủ một làn không khí cực kỳ khẩn trương. Người nào cũng sợ hãi đứng thộn mặt ra, chỉ có một mình mù già kia là vẫn tiếp tục nướng bánh.

Tiếng roi da lách tách đến trước cửa tiệm bánh này thì dừng lại. Người cầm roi da để mắt ngó mù già từ đầu đến chân rồi đột nhiên bật lên ba tiếng cười khẩy.

Mù già từ từ ngẩng đầu lên thấy người đó thân hình cao lêu nghêu, chừng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi. Mặt gã chỗ lõm chỗ lõm như vỏ quýt chẳng chịt những nốt ruồi, cặp mắt ti hí sáng loáng, không ngớt lảo liêng.

Mù già bán bánh gật đầu hỏi:

-Đại gia muốn mua bánh phải không? Một đồng một chiếc.

Rồi mù cầm đôi đũa sắt gấp bánh ra. Chiếc bánh nóng bỏng được mù đặt lên mảnh gỗ trắng tinh.

Gã cao lêu nghêu cười nhạt nói:

-Đưa đây!

Rồi hắn đưa tay trái ra

Mù già nheo mắt nói:

-Dạ!

Mù gấp chiếc bánh nóng hổi đặt vào bàn tay gã.

Gã cao lêu nghêu đột nhiên cau mày giận dữ quát:

-Mù dám đùa cợt cả với lão gia ư?

Rồi gã cầm cái bánh liệng vào mặt cụ già đánh vèo một tiếng.

Thế liệng rất mạnh. Chiếc bánh tuy mềm xèo nhưng được ném rả với một cường lực mãnh liệt nếu trúng vào mặt tất mù đến phải bị thương.

Mù già từ từ nghiêng đầu đi, chiếc bánh bay qua mặt mù rồi rớt xuống phiến đá xanh đánh “bét” một cái ở ngay bên rãnh nước bần.

Gã cao nghệu liệng bánh đi rồi xoay tay về sau lưng rút ra đôi câu liêm, bật lên tiếng kêu leng keng. Đầu câu liêm có ánh tịch dương chiếu vào, hàn quang loé lên chói mắt. Gã nói:

-Đến bây giờ còn chưa chịu đưa cái đó ra hay là còn hòng trốn thoát? Họ Ngô kia! Ta tưởng người nên biết điều một chút.

Mù bán bánh nhìn gã hỏi lại:

-Ta vẫn nghe tiếng An trại chủ trại Kim Dao thường cướp bóc của nhà giàu để giúp đỡ cho kẻ nghèo. Vì vậy mà trên chốn giang hồ nếu có ai đề cập đến y cũng kêu bằng hiệp đạo. Thế mà sao nay y lại phái bọn tiểu lâu la đi làm càn? Hơn nữa lại sẵn cả đến nhà mù bán bánh nghèo nàn này để gây chuyện nghĩa là làm sao?

Gã cao nghệu nghe mục già gọi mình là tiểu lâu la ở trại Kim Dao thì cặp lông mày gã vốn đã thấp bây giờ càng rũ thấp hơn. Hấn giận như người điên, quát lớn:

-Ngô Đạo Nhất! Người nhất định không đưa ra ư?

Mục già bán bánh nghe gã gọi đúng tên họ mình thì trong lòng không khỏi run lên, nghĩ thầm:

-Bọn thám tử Kim Dao ghê thật!

Vẻ mặt vẫn thản nhiên, mục đáp:

-Các hạ xử dụng song câu thì hẳn là Thiết câu tử... Trương Đại Nguyên ở trại Kim Dao?

Thực ra gã cao nghệu này tên là Lý Đại Nguyên ngoại hiệu là Thần câu. Gã nghe Ngô đạo Nhất cố ý đổi họ của mình, lại không nói đến ngoại hiệu của thần câu mà kêu là Thiết câu tử thì cho là mục cố ý khinh mạn mình. Gã không nhẫn nại được nữa, tay trái vung tay câu ra chiêu “Thủ Đáo cầm lai” móc xuống vai bên tả Ngô đạo Nhất.

Ngô đạo Nhất né mình về bên hữu, cây câu của Lý đại nguyên chụp xuống quảng không. Nhưng sau chiêu này gã đấu một chiêu xảo quyết. Gã co tay trái về, cây cương câu liền nhắm vào sau lưng Ngô đạo Nhất mà móc.

Ngô đạo Nhất đột nhiên lún mình xuống lại tránh khỏi chiêu này. Tiếp theo mục co chân phải đá vào lò lửa. Những than hồng trong lò bay vọt đến người Lý đại Nguyên. Đồng thời chảo dầu sôi trút lên đầu gã.

Lý đại Nguyên giật mình kinh hãi vội nhảy lùi lại, tránh được than hồng, nhưng không tránh được chảo dầu. Gã rú lên một tiếng:

-Úi chao!

Chảo dầu đầy đã trút vào hai chân gã. Gã đau đớn thét lên ầm ĩ.

Ngô đạo Nhất chụm hai chân lại nhảy vọt lên không hạ xuống nóc nhà ở phía đối diện. Trong tay mục đã cầm sẵn một chiếc kìm sắt để gấp lửa.

Đột nhiên, một làn thanh quang lấp lánh. Một lưỡi đơn đao nhắm chém xuống đầu Ngô đạo Nhất.

Ngô đạo Nhất đưa kìm sắt lên đỡ đánh choang một tiếng. Hỏa quang toé ra bốn mặt.

Cái kìm sắt trông đen sì tưởng là đồ vô dụng, nhưng thực ra nó được đúc bằng thép nguyên chất nên mới gạt được lưỡi đao hất ngược trở lại.

Giữa lúc ấy, một cây Lê hoa đoản thượng và một cặp song đao từ mé hữu đồng thời đánh tới.

Ngô đạo Nhất hứ lên một tiếng rồi quát mắng:

-Thiết là bọn mặt dày! Các người ỷ nhiều người để thủ thắng chăng?

Y liền nhào người đứng ngay lên. Mỗi tay cầm một gọng kìm, mé tả gạt thương, mé hữu gạt đao. Thế là cây kìm được tách làm đôi và biến thành một cặp phản quan bút.

Ba người vây đánh Ngô đạo Nhất cũng đều mình mặc áo đen. Chúng thấy y đột nhiên đứng thẳng người lên thì không khỏi kinh hãi vì một mục già lưng còng bỗng biến thành người ngay thẳng!

Ngô đạo Nhất vung đôi bút phóng ra những chiêu hiểm độc toàn nhằm vào huyết đạo trọng yếu đối phương. Tuy một người chọi ba mà y vẫn chiếm được thượng phong.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng!

Gã sử đoản thương la lên một tiếng. Chân trái trúng đòn, từ trên nóc nhà lăn long lóc rớt xuống.

Trên mái nhà ở góc tây bắc một lão già vừa lùn vừa ốm đứng đó. Hai tay lão chấp sau lưng lạnh lùng nhìn ba người giao đấu.

Ánh bạch quang lấp loáng, lại một tiếng choang vang lên! Gã sử đoản đao bị cây bút tay trái của Ngô đạo Nhất đánh văng binh khí đi. Tiếp theo, gã lại bị đối phương đá trúng ngực, cũng ngã lăn xuống đường phố.

Gã sử song đao thấy thế đâm ra khiếp sợ, nhưng vẫn không chịu rút lui. Gã múa tít cặp đao như tuyết rơi hoa rụng che kín quanh mình để bảo vệ toàn thân, chỉ giữ thế thủ chứ không công nữa.

Lão già thấp lùn và gầy đét từ từ bước tới. Lão đến gần mà một bên song đao, một bên song bút vẫn múa tít rít lên tiếng gió vù vù khủng khiếp. Bất luận lão đụng vào món binh khí nào cũng bị trọng thương. Nhưng lão thản nhiên như không thấy gì và vẫn tiếp tục tiến về phía hai người.

Gã sử song đao vội la lên:

-Sư thúc! Phải cẩn thận đấy!

Gã đánh ra một đao mà thu về không kịp, lưỡi đao lại quét qua lưng lão già.

Lão già giơ hai ngón tay lên cặp lấy song đao. Gã kia nắm không chắc tuột mất. Lão già rơi tay ra, lưỡi đao bay vụt đi.

Lúc này mặt trời đã ngậm non đoài. Ánh kim quang rực rỡ. Lưỡi đoản đao ở trên không bay vù vù, ánh hoàng hôn chiếu vào trông thật đẹp mắt. Nó rớt xuống rất mau. Người dưới đường ai cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Gã kia bị mất đao, chân tay luống cuống.

Ngô đạo Nhất thừa kế phóng bút điểm vào bụng gã. Không ngờ lão già lùn ốm kia dơ tay trái ra nắm lấy vai gã kéo tuột về sau lưng lão. Đồng thời lão dơ một ngón tay lên đâm vào bên tả Ngô đạo Nhất.

Chiêu thức của lão già mau lẹ phi thường. Ngô đạo Nhất thấy rõ ràng mình có thể phóng bút đánh vào ngực lão, nhưng lão lại phóng chỉ ra một cách hiểm độc, nên đành phải tự cứu mình trước, liền thu bút về đánh vào ngón tay lão.

Lão già khê lái ngón tay đi để tránh khỏi chiêu thiết bút của đối phương. Đồng thời lão đưa ngón tay chéch lên điểm vào yết hầu Ngô đạo Nhất.

Ngô đạo Nhất đi đã quá đà không thể biến chiêu, đành phải lùi về phía sau một bước.

Ngờ đâu Ngô đạo Nhất lùi một bước thì lão già cũng tiến một bước. Lão bị vung ngón trỏ bên phải ra điểm vào bụng đối phương.

Ngô đạo Nhất đã biết sử phán quan bút thì dĩ nhiên y cũng là một tay điểm huyết thiện nghệ. Y thấy đối phương mỗi chiêu điểm ra đều không đánh vào huyết đạo mình. Tuy nhiên y không dám để tay đối phương chạm vào người mình.

Véo một tiếng! Cây bút tay phải Ngô đạo Nhất nhằm đánh vào vai lão già. Lão già xông thẳng về phía trước như muốn nhảy xổ vào người y.

Động tác của lão đã tránh khỏi chiêu bút của đối phương. Đồng thời lão vung cả hai tay nhằm đánh vào trước ngực Ngô đạo Nhất.

Ngô đạo Nhất thân hình to lớn. Đầu lão già chỉ tới được cổ y. Nhưng võ công lão lợi hại vô cùng! Hai bàn tay không mà vẫn tiến vào áp đảo đối phương.

Ngô đạo Nhất thấy đối phương gần húc tới bụng mình thì cả kinh thất sắc vội lùi lại phía sau.

Bốp một tiếng! Ngô đạo Nhất đã bị đối phương tóm lấy vạt áo trước ngực Ngô đạo Nhất thấy ngực bụng mình mát rượi. Trong lúc hoang mang y chưa kịp nhìn xem mình có bị thương hay không. Y chụm hai tay lại phóng ra chiêu “Hoàn bảo lục hợp”. Hai chuôi bút nhằm đánh vào hai bên huyết thái dương lão già.

Lão già không né tránh mà cũng không chống đỡ. Lại xông về phía trước. Lão vung song chưởng đánh vào trước ngực Ngô đạo Nhất.

Mấy tiếng lách cách vang lên. Không biết y đã bị gãy mấy rả xương sườn.

Ngô đạo Nhất từ trên nóc nhà ngã lăn xuống đất.

Lý Đại Nguyên bị dẫu sôi đổ vào cặp giò phồng cả lên. Gã kêu la ầm ĩ nhưng vì hai chân bị thương không thể nhảy lên nóc nhà để liều mạng với kẻ thù được. Gã lại biết lão già lùn ốm chu mục kia tính khí cao ngạo tự phụ. Lão đã ra tay thì không muốn cho ai vào trợ lực, nên chỉ ngửa mặt lên coi hai bên giao đấu.

Vừa thấy Ngô đạo Nhất từ trên nóc nhà ngã lăn xuống, Lý Đại Nguyên nhảy xổ lại như con hổ điên, dơ song câu đâm thẳng vào bụng Ngô đạo Nhất. Gã rất lấy làm đắc ý ngửa mặt lên trời cười sằng sặc.

Chu mục vội la lên:

-Đừng đánh chết hần!

Nhưng chậm mất rồi! Song câu đã đâm thẳng vào bụng thì Ngô đạo Nhất còn sống sao được?

Bất thành linh, bóng đen thấp thoáng Lý đại Nguyên la lên:

-Ủi chao!

Rồi loạng choạng lùi lại phía sau thì thấy trước ngực ở hai bên vú đều có một cây thiết bút đâm suốt từ ngực ra sau lưng. Máu từ vết thương trào ra như suối. Gã lão đảo mấy cái rồi té huych xuống.

Nguyên Ngô đạo Nhất lúc lâm tử còn thu tàn lực đánh mạnh một đòn. Lý Đại Nguyên không kịp đề phòng nên bị thiết bút đâm vào yếu huyệt.

Đồng bọn của Lý Đại Nguyên vội chạy lại nâng gã lên thì gã đã tắt hơi rồi.

Chu mục không thèm để ý gì đến chuyện Lý Đại Nguyên sống hay chết. Lão mấp máy môi như muốn nói gì. Lão kéo Ngô đạo Nhất dậy, nhưng y đã hết thở. Lão chau mày quát lên:

-Các người lột áo gã ra và khám xét cho thật kỹ!

Bốn tên thuộc hạ lập tức vâng lời. Chúng lột áo Ngô đạo Nhất ra thì thấy sau lưng y có đeo một cái bọc bên trong làn áo dài. Bọc này y đã dùng cái bấu giả sau lưng.

Hai gã đại hán áo đen mở bọc ra coi thì thấy trong bọc còn có một cái bao nữa xếp từng lớp toàn gói vải dầu. Hai gã mở từng lớp một ra.

Chu Mục mỗi lúc một thêm lộ vẻ vui mừng. Lão lẩm bẩm:

-Ở đây rồi, ở đây rồi!

Hai gã hán tử mở mười mấy lần vải dầu thì những gói sau càng nhỏ hơn. Những gói đó chỉ chừng một thước vuông và đầy hai tấc.

Chu Mục đư tay ra quét một cái rồi nói:

-Đây là những vật để bịp người không cần phải xem nữa. Mau vào lục soát trong nhà.

Hơn mười gã hán tử áo đen vâng dạ chạy vào nhà. Tiệm bán bánh này trước sau chỉ có hai gian. Mười mấy người vào trong lục soát hết cả gầm giường gầm ghế, mở cả bát đĩa lên coi. Bao nhiêu quần áo cũng lục tung ra hết.

Chu Mục luôn miệng thúc giục:

-Phải tìm cho thật kỹ đừng để sót chỗ nào.

Cuộc lục soát kéo dài hàng giờ. Trời tối mịt không còn thấy gì nữa. Bọn đại hán đốt đèn đốt đèn lên, moi cả tường vách, đập cả đầu rau.

Choang một tiếng! Một chiếc nồi đất quăng ra giữa đường vỡ thành mấy chục mảnh. Trong nồi bột gạo đổ lênh láng.

Giữa lúc mịt mờ ấy, một bàn tay dơ bần từ góc tường bên len lén thò vào rãnh nước bồn sờ soạng từ từ. Đó là một đứa bé ăn xin chừng mười một mười hai tuổi.

Nó đã đói meo cả ngày, không được một hột cơm nào trong bụng. Nó mệt nhoài ngồi ở góc tường.

Lúc Lý Đại Nguyên cầm lấy chiếc bánh mà Ngô đạo Nhất đưa cho rồi gã lại liệng xuống bên rãnh nước bẩn này. Gã ăn mảy mủ to đôi mắt, nhìn chằm chặp vào chiếc bánh. Gã muốn thò tay ra lượm lấy mà ăn, nhưng thấy bọn hán tử áo đen hung dữ như quỷ thì sợ quá không dám nhúc nhích.

Tên tài công làm trong tiệm tạp hoá Hà An bị ngựa xéo chết, xác hãy còn nằm lẫn bên tiệm bánh.

Thi thể Ngô đạo Nhất cùng Lý Đại Nguyên cũng nằm gần đó.

Mãi đến lúc trời tối mịt, ánh đèn lửa không chiếu được đến chỗ rãnh nước. Gã ăn xin mới đánh bạo thò tay ra lượm lấy chiếc bánh. Bụng đói quá nên gã chẳng cần nghĩ đến nước bùn dơ đã thấm vào bánh cứ đưa lên miệng cắn luôn một miếng rồi ngậm lại, chứ không dám nhai. Gã sợ nhai tóp tép phát ra tiếng động sẽ bị bọn hán tử tay cầm đao kiếm nghe thấy. Miệng ngậm chiếc bánh tuy chưa nuốt xuống, nhưng trong lòng gã đã cảm thấy khoan khoái rồi.

Bọn hán tử áo đen lục tìm khắp nơi. Cả đầu hè xó ngách, nơi nào cũng bị moi móc, không sót một chỗ.

Lão già lùn ốm cũng lằng xằng tìm mãi không thấy gì, liền nói:

-Thu quân !

Những tiếng còi lại vang lên, tiếp theo là tiếng vó ngựa chạy dồn dập. Từng đoàn kỵ mã ra khỏi Hầu giám tập.

Những hán tử trong quán bán bánh khiêng thi thể Lý Đại Nguyên đặt lên yên ngựa. Chỉ trong khoảnh khắc bọn họ đi hết chẳng còn một ai.

Đoàn người ngựa đi xa rồi, trong Hầu giám tập mới có tiếng người thì tho. Họ sợ bọn hán tử cưỡi ngựa đi rồi còn quay lại nên không ai dám nói to.

Chủ tiệm Hà An cùng với một tên tài công khác khiêng thi thể đồng bạn đặt lên giường mà gã vẫn ngủ rồi đóng chặt cửa lại, không dám ra nữa.

Những nhà khác ở bên cạnh cũng vội đóng cửa cài then. Chẳng bao lâu, trên đường phố trên thị trấn không còn bóng người và cũng không còn tiếng động nào nữa.

Gã ăn xin thấy thi thể Ngô đạo Nhất nằm lẫn dưới đất không ai nhìn đến thì trong lòng vô cùng sợ hãi. Gã trệu trạo nhai miếng bánh rồi nuốt xuống.

Giữa lúc đấy, thi thể Ngô Đạo Nhất đột nhiên động dậy.

Gã ăn xin giật mình kinh hãi dụi mắt nhìn lại thì thấy Ngô đạo Nhất từ từ ngồi dậy. Gã sợ quá ngẩn ra như tượng gỗ.

Gã nhớ lại mình đã được nghe một tên ăn xin khác kể chuyện cổ tích về quỷ nhập tràng thì trống ngực đánh thành thành.

Bỗng gã thấy thầy ma hai chân đứng thẳng lên. Gã sợ quá hai hàm răng đập vào nhau cầm cập.

Cái thầy ma kia ngoảnh đầu lại. May mà gã ăn xin ngồi co rúm vào sau góc tường nên thầy ma không nhìn thấy.

Lúc này, mảnh trăng lạnh lùng chênh chếch chiếu xuống. Gã ăn xin nhìn rõ trên miệng thầy ma hãy còn vết máu tươi. Hai cây cương câu vẫn còn cắm ở bụng tử thi. Gã ăn xin cố rít chặt hai hàm răng để khỏi phát ra tiếng run cầm cập.

Bỗng thấy thầy ma lom khom hai chân thò tay ra sờ soạng.

Y cầm lấy một chiếc bánh bửa ra rồi liệng đi. Y sờ đến cái bánh thứ hai cũng bửa đôi liệng đi.

Gã ăn xin sợ cuống lên tưởng chừng như trái tim muốn nhảy ra khỏi miệng. Thầy ma vẫn tiếp tục sờ soạng. Y sờ thấy vật gì cũng không để ý, cứ sờ đến bánh là bửa ra coi rồi liệng đi. Thầy ma vừa sờ soạng vừa nhích lại gần rãnh nước.

Lúc bọn hán tử áo đen xục tìm trong tiệm bán bánh, họ đổ cả mớ mẹt bánh xuống đất. Bây giờ thầy ma lại nhặt lên, bửa ra nhưng không ăn chỉ bóp nát liệng đi.

Gã ăn xin thấy thầy ma lết đi từng bước một chuyển lại gần goác tường thì sợ quá, gã toan co giò chạy trốn. Nhưng toàn thân gã run bần bật, hai chân cật lên không nổi.
